

* Prologue

พระแม่มาลี วันนี้ฉันฝันเห็นคนสามคนที่ตั้งตารอพบกับเทวดา ประหนึ่งท่านเดวิด ท่านจูเลียน และท่านโทมัสที่อยู่ในสวนของโบสถ์เดินไปมาได้จริงๆ ฉันฝันว่าพวกเขาวิ่งเข้ามาหา มันเป็นความรู้สึกที่อบอุ่นละมุนละไมอย่างกับอยู่บนสวรรค์

เป็นเช้าที่สดใสค่ะพระแม่มาลี สบายจัง เหมือนนอนอยู่บนพรมนุ่มนิ่ม... แต่ในห้องฉันไม่มีทางมีที่นอนนี่มๆ แบบนี้แน่ แสงแดดอุ่นๆ ส่องลงมาบนหน้าจั่งๆ จนแก้มเริ่มจะคันยิบๆ แปลกจังเลยแฮะ หน้าต่างที่ห้องฉันเล็กนิดเดียวเองนี่นา

หมายความว่าตอนนี้สายมากแล้วสินะ ระวังที่โบสถ์ก็น่าจะดังไปแล้ว ฉันก็ต้องไปทำความสะอาดโบสถ์แล้วก็สวดมนต์ตอนเช้าเหมือนที่ทำเป็นประจำแล้วนะสิ แต่ก่อนอื่นต้องตื่นมาสวดมนต์ต่อพระแม่มาลี...

เอ๊ะ? ทำไมถึงได้ยินเสียงหายใจแรงแบบนี้ล่ะ ห้องของฉันไม่มีทางมีคนอื่นอยู่ที่นี่...ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาก็พบขนตาวางนอนอยู่ตรงหน้า จมูกโด่งได้แพขนตาคัล้ายท่านเดวิด แสงแดดที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่างทำให้เส้นผมสีดำเป็นประกายงดงาม มีชายหนุ่มรูปงามนอนหลับอยู่ตรงหน้าฉัน เสียงหายใจของ

เขาดังอย่างสม่ำเสมอ

เดี๋ยวก่อน ตรงหน้า? หายใจสม่ำเสมอ? ผู้ชาย!? พระแม่มารีเจ้าขา! มีผู้ชายมานอนอยู่ตรงหน้าฉัน! พระแม่มารีก็รู้ใช่ไหมคะว่าตั้งแต่เกิดและเติบโตมาที่โบสถ์แห่งนี้ ฉันซึ่งฝันมาตลอดว่าจะได้เป็นแม่ซีไม่มีทางมานอนจุมูกขนจุมูกกับผู้ชายแบบนี้ได้ ไม่ใช่รูปปั้นท่านเดวิด ไม่ว่าจะดูยังไงคนตรงหน้าก็เป็นผู้ชายตัวเป็นๆ ชัดๆ! แอ้ม...จุมูกโด่งๆ กับผมสีเข้มนั่นเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อนนะ

'นายแน่นขนาดนั้นเลยหรือไง'

ใช่แล้ว! นึกออกแล้ว! ผู้ชายคนนี่คือท่านเทวดาน่ากลัวคนนั้นนั่นเอง! ทั้งๆที่เพิ่งเจอหน้ากันเป็นครั้งแรก แต่เขากลับพูดจาไม่มีมารยาทกับฉัน รูปร่างหน้าตาตรงตามเหมือนเทวดาแต่ใจร้ายซะมิด จำได้ว่าเขาเข้ามาจับข้อมือฉันแล้วลากฉันไป แล้วทำไมเขาถึงมานอนจุมูกขนกับฉันได้นะ ลองหยิกแก้มตัวเองดูซิ...อู๊ย เจ็บ ไม่ใช่ความฝัน

ตอนนี้รู้แล้วว่าไม่ใช่ความฝัน ฉันเลยหยุดหยิกแก้มตัวเอง แต่ทำไมมันถึงได้ยังคันยุบยิบอยู่นะ...หือ? มือขวา? ทำไมเป็นงี้ล่ะ พระแม่มารี ดูสิคะมันแปลกมากเลย ตอนนี้ฉันเอามือประสานกันเพื่อสวดมนต์อธิษฐานต่อท่านอยู่ แล้วมือที่กำลังจิกจี้แก้มฉันอยู่นี้มันคืออะไร

เฮือก! พระแม่มารี! นี่ก็ผู้ชายอีกแล้ว! คราวนี้เป็นผู้ชายผมสีทอง! ผิวสีเนื้อ! ไล่ตั้งแต่ต้นคอลงมา...เฮ้ย! ไป! ผู้ชายคนนี่กำลังแก้ผ้า! แต่ผมสีทองเป็นลอนคลื่นกับริมฝีปากเล็กๆ นี่...ฮะ! ผู้ชายคนนี่!

'ตอนนี้เราก็คือเป็นทีมเดียวกันแล้ว มาพยายามด้วยกันนะ!'

แล้วยังไงต่อนะ...อ้อ แล้วเขาก็เข้ามาจับฉันเขย่า ยิ่งมกกว้างให้อย่างสดใสว่าแต่ทำไมเขาถึงมานอนหนุนเอวเกาแก้มฉันอยู่แบบนี้ได้ มันกลายเป็นแบบนี้ไปได้ยังไง โอ๊ย...คอฉันเจ็บไปหมด แต่ขยับไม่ได้เลย

พูดถึงคอ ที่ฉันหนุนอยู่ไม่ใช่เจ้าหมอนนุ่มที่นอนอยู่ด้วยกันตลอดนี่นา มันยาวๆ แต่เล็กแล้วก็แข็งกว่า หรือว่านี่ก็ด้วย! พระแม่มารี นี่ก็ผู้ชายใช้มั๊ยคะ! ผู้ชายหน้าตาอ่อนโยนที่ให้ฉันนอนหนุนแขนอยู่คนนี้นั้นจำเสียงเขาได้ เขาเป็นคนที่ดีสงบนิ่งเหมือนท่าทางยามหลับอยู่เวลานี้

'นายคือโกมินัม?'

เขาจ้องตาฉันแล้วเรียกฉันว่าโกมินัม ท่านเทวดาผู้ใจดี

พระแม่มารีเจ้าขา ตอนนี้นัดกำลังติดอยู่ในคุกที่มีเทวดาทั้งสามหลักบอญู่หนีไปไหนไม่พ้น!

ฉันเหลือบมองเพดาน โคมไฟแขนเดอเลียใหญ่เบ้อเริ่มแบบนี้ไม่มีทางมาอยู่ในห้องของฉันได้เด็ดขาด แล้วยิ่งหน้าต่างกว้างให้แสงแดดสาดส่องกับพรมผืนนุ่มนี่อีก

'ขอต้อนรับสู่เส้นทางสู่สวรรค์'

ใช่เลย! ที่นี่ยังสวรรค์ชัดๆ! เพราะลูกพรอดพรวดขึ้นมาทำให้ศีรษะของเทวดาผมทองที่เกยหนุนอยู่บนเอดฉันร่วงไปโขกพื้น นั่นยังไม่มาตกใจเท่ากับตอนที่ได้เห็นสภาพตัวเองในกระจก ผมสั้น ใส่เสื้อเชิ้ตตัวใหญ่กับกางเกงของผู้ชาย นี่ไม่ใช่โกมินัมยอ และก็ไม่ใช่แม่ชีฝึกหัดเจมมาด้วย

พระแม่มารี ฉันนี่ก็ออกแล้ว เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นเมื่อหลายวันก่อนวันนั้นฉันจะไปปรับตัวเครื่องบินไปอิตาลี แล้วผู้ชายคนนั้นก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าฉันที่ตั้งใจจะไปปรับค่าปฏิญานตนที่โรมและอยู่รับใช้พระแม่มารีไปตลอดชีวิตผู้จัดการมาฮุน

'ช่วยเป็นโกมินัมให้ทีเถอะ!'

พระองค์เองก็รู้ใช่ไหมคะเรื่องพี่ชายฝาแฝดของฉันที่โตมาด้วยกันที่โบสถ์ฉันถึงต้องมาอยู่ที่นี้เดือนหนึ่ง ใช้ชีวิตร่วมกันกับชายหนุ่มทั้งสามที่นอนอยู่ข้างๆทั้งหมดนี้ก็เพื่อความฝันของพี่มินัม แต่ยังไงก็ไม่อยากจะเชื่ออยู่ดีว่าฉันจะต้องทิ้งโกมินัมยอที่เป็นตัวเองแล้วไปเป็นผู้ชาย ต้องใช้ชีวิตในฐานะพี่มินัม อา... พระแม่มารีได้โปรดบอกฉันที่ว่าไม่เป็นไร เพราะทั้งหมดนี้เป็นแค่ความฝัน เมื่อลืมตาตื่นขึ้นมาทุกอย่างจะหายไป บอกฉันที่ว่าไม่มีอะไร... มันไม่มีอะไร...

"ปาก ไม่เป็นไรนะ"

"ว้าย!!"

ขออภัยที่ฉันร้องเสียงดังคะพระแม่มารี อยู่ๆ ท่านเทวดาผมสีทองที่แสนร่าเริงก็มายืนอยู่ข้างหลังฉัน สงสัยจะตื่นตอนที่ฉันลูกพรอดพรวดขึ้นมา

"ฉันถามว่าปากของนายนะ ไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

ปาก? ผู้ชายคนนี้พูดอะไรนะ ปากของฉันทำไม...

จริงสิ เมื่อกวานในงานปาร์ตี้เลี้ยงต้อนรับฉันดื่มแชมเปญมากไปหน่อย รู้สึกไม่ค่อยดีเลยขึ้นไปรับลมบนดาดฟ้า ตอนนั้นดูเหมือนเทวดาทั้งสามก็อยู่ด้วย แล้วก็มีกระถางที่มีดอกไม้สีเหลืองบานสวยอยู่ข้างๆ ฉัน ท้องฟ้าที่แห่งนี้มองจากมานั่งยาวดวงงามมาก ฉันเอื้อมมือไปแล้ว...

"เฮือก! ฉันกำลังลงมา!"

"จำได้แล้วหรือ"

เทวดาทั้งสามวิ่งมาช่วยรับ ตอนนั้นฉันเห็นริมฝีปากของใครคนหนึ่งลอยมาชัดมาก แล้วก็...

"เฮือก! แล้วก็โดนเต็มๆ!"

"จำได้หมดแล้วสินะ"

เทวดาผู้ว่าเรื่องจับริมฝีปากตัวเอง เขาจะเอาคืนฉันหรือ เอ่อ...ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ

"ขอโทษด้วยครับ!"

"คงครับอะไร พูดธรรมดาๆ ก็ได้"

ว่าแต่...ปากฉันไปชนกับใครกันแน่ะ เทวดาผู้นำกลัว เทวดาใจดี หรือว่าเทวดาผู้ว่าเรื่องที่กำลังนั่งจับริมฝีปากตัวเองอยู่ในตอนนี้ พระแม่มารีเจ้าขา ดูเหมือนเมื่อกวานฉันจะกำลังลงมาแล้วจับกับใครสักคนในหมู่เทวดา จากนั้นไปฉันต้องอยู่กับพวกเขาในฐานะผู้ชายไปอีกหนึ่งเดือน ฉันจะทำยังไงดีคะ

ฮือ...พระแม่มารี ฉันจะทำยังไงดี

* ได้โปรดช่วยเป็นมิถัมให้ทีเถอะ

"วันนี้เริ่มจากท่านเดวิดก่อนแล้วกัน ท่านจูเลียนกับท่านโทมัสคอยเดี่ยวนะคะ"

เป็นเข้าปลายฤดูร้อนที่สดใสสำหรับแม่ชีฝึกหัดที่กำลังทำความสะอาดสวนของโบสถ์ ก่อนอื่นต้องสวดมนต์ต่อพระแม่มารี จากนั้นก็รดน้ำต้นไม้ให้ทั่วสวน และเริ่มชั้วโมงอาบน้ำให้บรรดารูปปั้นที่แม่ชีฝึกหัดเจมมาชื่นชอบเป็นที่สุด

"วันนี้จะขัดให้สะอาดทุกซอกทุกมุมเลย"

โกมินยอที่คนอื่นๆ เรียกว่าโกอาหรือก็คือแม่ชีฝึกหัดเจมมา เธอชอบงานขัดถูรูปปั้นเป็นที่สุด เพราะรูปปั้นสีขาวที่เข้าแถวเรียงรายอยู่ในสวนนั้นงดงามเปล่งประกายชวนให้รู้สึกเหมือนอยู่บนสวรรค์

เธอเริ่มตั้งแต่ตู้ผ้าไปบนร่างกายท่อนล่างของรูปปั้นท่านเดวิด ตอนนี้มีนยออายุยี่สิบแล้ว ร่างกายที่เปลือยเปล่าของท่านเดวิดไม่ทำให้แม่ชีฝึกหัดอย่างเธอเขินอายได้อีกต่อไป

"อู๊ย กันท่านเดวิดเลอะขึ้นอีกแล้ว"

คิ้วของมินยอขมวดเข้าหากันขณะสอดมือเข้าไปในผ้าแล้วลงมือขัด

"เดี๋ยวฉันก็ต้องไปโรมแล้ว หลังจากนั้นใครจะคอยขัดถูทำความสะอาดให้"

ท่านเดวิดกันนะ พวกนกก็น่าตื่นกลัว มาใช้กันของท่านเดวิดเป็นห้องน้ำซะได้"

ผ้าที่มินยอออกแรงถูช่วยจัดคราบ กันขาวๆ เหมือนใหม่ของท่านเดวิด ปรากฏสู่สายตาหญิงสาวอีกครั้ง เบื้องหลังของมินยอที่กำลังจะลงมือเช็ดกันขาวๆ ของท่านเดวิดอีกรอบปรากฏเงาทาบทับ หางตาเหลือบเห็นชายชุดแม่ชีทำให้มินยอรู้ได้ทันทีว่าเป็นใคร

"คุณแม่เอธิการ!"

คุณแม่เอธิการเป็นคนที่อยู่ข้างๆ มินยอเสมอ เป็นเหมือนครูและแม่ เป็นคนที่มินยอรักมากที่สุด...แน่นอนว่าถัดจากพระแม่มารี

"เจมม่า มาถึงแล้วนะ เขาติดต่อกันแล้ว"

"ตัวเครื่องบินมาแล้วหรือคะ! ความฝันที่จะไปโรมของหนูเป็นจริงแล้ว!"

ภาพทิวทัศน์ของโบสถ์ในสำนักแม่ชีเวโรนิก้าปรากฏขึ้นตรงหน้ามินยอที่กำลังปลาบปลื้มตื่นตัน แม้ว่าการแยกจากคุณแม่เอธิการนั้นจะทำให้เจ็บปวดใจอยู่ไม่น้อย แต่มินยอเลือกแล้วที่จะเดินไปตามเส้นทางนี้ ในใจของเธอเปี่ยมล้นไปด้วยความคิดที่จะอุทิศตัวเป็นแม่ชี สวดมนต์และอยู่เคียงข้างพระแม่มารีไปตลอดชีวิต ตอนนี้ความฝันที่จะได้เป็นแม่ชีของเธอใกล้จะเป็นจริงแล้ว

"เดี่ยวหนูมานะคะ!"

คุณแม่เอธิการมองตามมินยอที่ขึ้นคร่อมสกุ้ตเตอร์สีชมพูใจไปด้วยสีหน้าเป็นห่วง

"เจมม่า ถ้ามีตัวมากก็ซื้อหอบได้แล้วใช่ไหม"

"คะ ตอนนี้หนูเก่งแล้ว"

ต่างกับมินยอที่สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจในตนเอง คุณแม่เอธิการไม่ได้รู้สึกวางใจเลย ทำความสะอาดโบสถ์ที่เคยสัปดาห์จนกลิ้งตกลงมาบนพื้นทีพวกศาสนศิษย์ลงน้ำยาเอาไว้ว ร้องเพลงहनวหนูทำเอาเด็กๆ ที่มาโบสถ์ร้องให้ไปตามๆ กัน แถมเม่าไว้นในพิธีมิสซาจนอาเจียนใส่ที่บริจาคเงิน วิรกรรมทั้งหมดล้วนเป็นฝีมือของแม่ชีฝึกหัดเจมม่า ก่อนหน้านี้ไม่กี่วันก็ตกใจว่าที่เดินมานิ่งๆ จนกลิ้งตกเนิน

คุณแม่เอธิการโบกมือให้มินยอที่สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจว่าตัวเองที่ได้จริงๆ ตั้งแต่ยังเป็นทารกมินยอก็ถูกนำมาฝากไว้ที่โบสถ์แห่งนี้ หญิงสาว

ไม่มีทางเข้าใจจิตใจของคุณแม่อีกหรือว่าคุณเป็นห่วงเพียงใดที่จะต้องส่งเธอที่เลี้ยงดูมาไปยังดินแดนที่แสนไกลแบบนั้น

"คุณแม่อีกหรือ หนูไปนะคะ!"

แล้วเสียงตะโกนของมินยอกก็หายไปพร้อมๆ กับสัญญาณเตือนสีชมพูแล่นทับก่อนหันทำเอาเขาเซไปเล็กน้อย แต่มินยอกยังคงบังคับแฮนด์และหันมาโบกมือได้อย่างสง่าผ่าเผย

"ขอให้ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเถอะ..."

คุณแม่อีกอรากยกมือแตะหน้าผาก ออก และได้บ่าซ้ายขวาเป็นรูปไม้กางเขนพร้อมกับพึมพำ จึงไม่อาจรับรู้ถึงบุคคลที่อยู่ในรถคันดำเบื้องหลังตัวเอง ไม่ใช่แค่กระแจะรถจะติดฟิล์มมืดเท่านั้น แต่ชายสวมแว่นดำที่นั่งอยู่ในรถก็ชวนน่าสงสัย เขากำลังมองไปตามทิศที่มินยอกมุ่งหน้าไปก่อนหน้านี้เพียงเล็กน้อย

"ไม่ผิดแน่ แม่ชีคนนั้น"

เขาก็म्मองรูปถ่ายในมือและออกรถไปตามที่สัญญาณของหญิงสาวแล่นไป ก่อนเมฆเคลื่อนมาทาบทับสวนสวยสดชื่น ผ้าเช็ดประจำตัวท่านเดวิดปลิวตกลงพื้นราวกับเป็นสัญญาณของโศกนาฏกรรมที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

"อากาศดีจังเลย!"

ใบหน้าของมินยอกสว่างสดใสเหมือนแสงอาทิตย์ ดูเหมือนวันนี้แม้แต่สัญญาณเธอก็บังคับได้ดีขึ้นราวกับจะอวยพรให้กับการเดินทางไปโรมของตัวเอง หญิงสาวเบี่ยงออกข้างทางหลบรถสีดำที่ตามมาข้างหลังให้อย่างอารมณ์ดี

"หลบขวา"

แต่รถคันนั้นกลับไม่แซงขึ้นไป ยังคงไล่ตามหลังเธออยู่อย่างนั้น

"หลบซ้าย"

เธอจดจำคำสอนของพระแม่มาเรียอยู่เสมอว่าให้เอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น จึงเบี่ยงสัญญาณหลบไปข้างๆ ให้ แต่คราวนี้รถสีดำคันนั้นกลับเร่งความเร็วแซงหน้าสัญญาณของเธอของมินยอก

เอี้ยด! สัญญาณสีชมพูจอดสนิทเพราะรถสีดำคันใหญ่ที่ปาดเข้ามาขวางหน้า ผู้ชายท่าทางน่ากลัวลงมาจากรถ เข้ามายึดแฮนด์สัญญาณของเธอของมินยอกผู้

ซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยความกลัวเอาไว้

"แม่ชี ได้โปรดหยุดคุยกับผมสักครู่"

ริมฝีปากข้างหนึ่งที่เขาเอียงขึ้นเผยให้เห็นฟันทองสะท้อนแสง บนเนินเขาอันเงียบสงบในเขตกังวอน แม่ชีที่ไม่ว่าใครได้เห็นเป็นต้องเคารพกำลังเผชิญหน้ากับชายใส่แว่นดำที่ไม่ว่าใครได้เห็นเป็นต้องสงสัย

"คุณเป็นใครคะ"

แก้มของมินยอเริ่มพองออกด้วยความไม่พอใจในการปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันของชายใส่แว่นดำตรงหน้า เขาเอื้อมมือมาถอดหมวกกันน็อคที่เธอสวมอยู่ออกจากศีรษะ มินยอหลับตาปี

"ขอคุณให้ช้าๆ หน่อยนะ...ไอ้ะ เหมือนเบียบเลยจริงๆ"

หว่างคิ้วของชายตรงหน้าย่นเข้าหากัน ริมฝีปากหนาได้หนดกระดกยิ้มอย่างที่หาดูได้ยาก หัวใจของมินยอเต้นโครมครามเหมือนมีฟ้าร้องอยู่ข้างในไซ้แน่ๆ ผู้ชายคนนั้นต้องเป็นคนร้ายเหมือนที่เคยดูในทีวีไม่ผิดแน่

"ช้าก~!!"

กลุ่มเมฆดำเคลื่อนปกคลุมไร่ข้าวบาร์เลย์ที่เคยเงียบสงบ แม่ชีฝึกหัดร้องเสียงดังพลางก้าวถอยหลังอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ขาเรียวของเธอจะเตะออกไปที่กลางลำตัวของชายตรงหน้า

"แอ๊ก!!"

เขาจุกจกร้องไม่ออกและทรุดตัวลงไปคุกเข่ากับพื้น

"มะ...แม่ชี..."

มินยอไม่สนใจเสียงโอดครวญและเว้าวอน ซีลกุ๊ตเตอร์จากไปโดยมีสายตาของชายใส่แว่นดำที่นิ่งคุกเข่าอยู่กับพื้นมองตาม

"ฉันยังไม่ได้เป็นแม่ชีอย่างถูกต้องและเป็นทางการหรอกค่ะ!" พร้อมกับที่ได้ยินเสียงของหญิงสาวดังห่างไกลออกไปเรื่อยๆ ด้วย

เขาละเจิบใจที่แม่คลอดเขาออกมาหน้าคล้ายผู้ร้ายแบบนี้จริงๆ ชายสวมแว่นดำลุกขึ้นอย่างลำบากยากเย็น เดินกระเด้งกระเด้งกลับมายังขึ้นรถ ต้องจับตัวให้ได้ ไม่อย่างนั้นแน่แน่

"คุณแม่ชี! รู้จักโกมินันมัย โกมินันนะ!"

เสียงของชายนำส่งสัยที่ขับรถตามติดมาอย่างเหนียวหนึบดังขึ้น สามพยางค์ของชื่อโกมินัมช่วยคลายความตกใจให้มินยอเล็กน้อย ความเร็วของสกีเตอร์เริ่มช้าลง

"ผมกำลังจะบอกว่าเกิดเรื่องกับพี่ชายฝาแฝดของแม่ชี!"

เอ๊ยด!

สกีเตอร์ของมินยอหยุดก็ทันที ชายนำส่งสัยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

"ผมชื่อมาฮุน ผมกับมินัมเราเป็นเหมือนพี่น้องกัน และผมเองก็เป็นคนค้นพบเขา"

เขาลงมาจากรถแต่ยังคงเว้นระยะห่างจากเธอ แล้วส่งรูปใบหนึ่งให้ดู มินยอรับรูปมาดูด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสงสัยและหวาดระแวง

"ใช่พี่มินัมจริงๆ ด้วย"

"แม่ชี ที่ผมมาวันนี้ก็เพราะมีเรื่องสำคัญมากจะมาพูดเพื่อมินัม"

"บอกแล้วไงคะว่าฉันยังไม่ได้เป็นแม่ชีอย่างเป็นทางการ"

มินยอที่เคยส่งเสียงดังก่อนจะเตะฝ่าหมากเขากลับมาเป็นแม่ชีฝึกหัดผู้สำรวจมดิ่งเดิม มาฮุนที่อึ้งกับท่าทางของเธอรีบเรียกสติตัวเองกลับคืนมา

"เกิดอะไรขึ้นกับพี่เธอคะ"

"เรื่องใหญ่มากเลยละ มินัมได้รับเลือกให้เข้าเป็นสมาชิกของ A.N. JELL"

"ว้าว~ เป็นเรื่องน่ายินดีจังเลย ว่าแต่เอเอ็น...นี่มันอะไรคะ"

"คุณแม่ชีไม่รู้จักเอเอ็นเจลเหรอ เอเอ็นเจลเป็นวงไอดอลที่ดังที่สุดในเกาหลี ไม่ใช่สิ ดังที่สุดในเอเชีย!"

"ว้าว! แล้วพี่มินัมมีปัญหาอะไรหรือคะ"

มาฮุนสบตามินยอ พยายามดึงความตั้งใจตัวเองให้แน่นเอาไว้ ถึงแม่ที่คนนี้จะแปลกๆ แต่เขาไม่มีทางเลือกแล้ว

"มินัมเขามีปัญหานิดหน่อย เป็นปัญหาที่เล็กน้อยมากๆ คือว่าวันนี้เขาต้องไปเซ็นสัญญา แต่เขาไปไม่ได้"

"แล้วยังไงคะ"

มาฮุนทิ้งตัวลงไปคุกเข่า

"ผมเลยมาเพื่อขอความเมตตาจากแม่ชี!"

"ฉันขอบอกอีกครั้งนะคะว่าฉันยังไม่ได้เป็นแม่ชีอย่างเป็นทางการ"

มาสุนรีบคิดว่าโอกาสที่ท่าท่าจะบินหนีไปแล้วอื้อฉวน

"โอ พระผู้เป็นเจ้า! ได้โปรดช่วยมีนมด้วยเถิด!"

มาสุนรีโขกหน้าผากลงกับพื้นดินที่แตกกระแหง มีนยอจ้องมองมาสุนรีที่หมอบอยู่ก้นพื้นอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร คำพูดที่ไม่อาจเข้าใจของเขาลอยเข้ามาในหู

"ได้โปรดช่วยเป็นมีนมให้ทีเถอะ!"

มุมหนึ่งในล็อบบี้บริเวณชั้นหนึ่งของ A.N. เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ที่หน้าห้องนำหญิง มาสุนีกำลังรู้สึกตื่นตันอย่างบอกไม่ถูก ใบหน้าของโกมินัมที่คิดว่าจะไม่ได้เห็นอีกแล้วปรากฏขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง ผมสีน้ำตาลระต้นคอ กางเกงหนังเวดตัว กับหมวกที่กดลงมาปิดใบหน้า เหมือนเปียบไม่ผิดเพี้ยน!

"มีนม!!"

"กางเกงมันคอยจะไหลลงไปอยู่เรื่อยเลยคะ แล้ววิกนี่ก็บังหน้า"

นอกจากคำพูดที่ฟังแปลกๆ แล้ว คนตรงหน้าคือมีนมอย่างไม่ต้องสงสัย มาสุนีตั้งน้องสาวที่ยังไม่ใช่แม่ชีอย่างเป็นทางการของโกมินัมเข้ามาทอด

"ฝาแฝดนี้เป็นเรื่องมหัศจรรย์จริงๆ เหมือนมีนมอย่างกับแกะเลย!"

"ต้องใส่ชุดแบบนี้แล้วก็เซ็นชื่อให้ด้วยคะ"

โซ่ยาวถูกห้อยไว้กับกางเกงที่ขาดเป็นรูตรงนูนตรงนี้ มีนยออดกระดากไม่ได้เพราะตัวเองเคยว่าพี่ชายที่แต่งตัวแบบนี้ แต่ท่าทางมาสุนีจะไม่สนใจความลำบากใจของเธอเลย

"จะเป็นมีนมก็ต้องแต่งตัวให้เหมือนมีนมสิ เอะละ ไปกันเถอะ"

"ฉันว่ามันเหมือนหลอกหลวงเลย"

แม้จะแสดงความเห็นคัดค้านออกไปอย่างหวาดๆ แต่ก็ไม่มีใครสนใจ มีนยอเลย อย่างกับยืนอยู่กลางทุ่งโดยมีลมหนาวจากโซ่ยาวพัดผ่านให้เสียวบายังไงยังงั้น

ชายหนุ่มในเสื้อสูทสีดำทำทางเยอหยิ่งหากก็เต็มไปด้วยเสน่ห์เกินด้านทาน ถือนั่งสีอิมพ์ที่ม้วนอย่างลวกๆ มาด้วยความหงุดหงิด เขาผลักประตูเข้าไปในห้องของประธานอัน นักร้องผู้โด่งดังเมื่อยุคเก้าศูนย์ ผู้ที่ก่อตั้ง A.N. เอ็นเตอร์เทนเมนต์ขึ้นมาโดยไม่มีภาระเคาะหรือรอคำอนุญาต

"ประธานอัน นี่มันอะไรกัน"

ประธานอันมองแทคยองที่อยู่ๆ ก็พรวดพราดเข้ามา ก่อนจะเอาเท้าที่วางพาดอยู่บนโต๊ะลง

ฉันเป็นประธานบริษัทแท้ๆ แกมเจ้านี้ก็เป็นนักร้องในสังกัดฉัน แต่ทำไมฉันต้องมาถูกมันจิกแบบนี้ด้วยน้ำ

ประธานอันรู้ว่าทำไมแทคยองถึงโกรธขนาดนี้ คงเพราะข่าวในหนังสือพิมพ์ที่พาดหัวว่า 'ฮวังแทคยองวง A.N. JELL เป็นเนื้องอกเส้นเสียง?!' นั่น

"ป่าวประกาศจนน้ำลายแห้งอยู่ทุกวันว่าเป็นต้นสังกัดที่ดีที่สุดในเกาหลีกับอื่แค่ข่าวแบบนี้ห้ามไม่ได้หรือไง"

ประธานอันมองแทคยองที่ใช้คำพูดไม่ค่อยจะสุภาพกับตนพลางกระแอมกระไอ

"ก็รู้นิสัยของนักข่าวคิมดีไม่ใช่หรือไง ห้ามได้ที่ไหน"

แววตาของแทคยองจ้องข่าวในหนังสือพิมพ์ราวกับจะฉีกกิน 'A.N. JELL อัลบั้มที่ 5 อัลบั้มยอดเยี่ยมครั้งแรก' 'ฮวังแทคยองวง A.N. JELL ชายหนุ่มอันดับ 1 ที่สาวๆ อายากเด็ดด้วย' พาดหัวข่าวดีๆ มีตั้งเยอะ ทำไมต้องจำเพาะเจาะจงมาเห็นอันนี้ด้วยนะ!

ประธานอันยึดตัวตรง เหลือบตาขึ้นมองแทคยองด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ฉันจะเพิ่มนักร้องนำอีกคนตามแผนการที่วางไว้"

แทคยองเหลือบตาลุกวาวขึ้นจากหนังสือพิมพ์ เปลี่ยนเป้าหมายเป็นจ้องหน้าประธานอัน หน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ

"ฉันเลือกคนที่โอเคเอาไว้แล้ว และเขากำลังจะมาที่นี่ นี่เรียกชินวูกับเจเรมีมาแล้วใช่ไหม"

ทันใดนั้นแทคยองก็ทุบโครมลงบนโต๊ะ ทำเอาประธานอันชะงักมือที่กำลังจะยกขึ้นแตะไหล่อีกฝ่าย

'คิดว่าไม่เมคอินนิตาสีมันราคาเท่าไรอะ!' ใจอยากตะโกนออกไปอย่างนั้น แต่ท่านประธานอันดับสองอดทนเอาไว้ เมื่อหกปีก่อนเขาค้นพบรูปร่างหน้าตาและความสามารถที่เขาตามหามาตลอด ก็คือฮวังแทคยอง ตอนนั้นเขาถึงกับตะโกนว่า 'แจ็กพ็อต!' แต่มาตอนนี้เขาจะเกลียดตัวเองจริงๆ หมอนี่เป็นไอดอลก็จริง แต่สร้างควมหนักใจให้เขาไม่น้อยเลย

"เพลงของผมไม่ใช่ใครก็ร้องได้"

ใบหน้าของท่านประธานอันดับสองเปลี่ยนไปเมื่อเจอสีหน้าและคำพูดเยาะหยันของแทคยอง

"ไม่ใช่ใครก็ได้ เขาเป็นคนที่ฉันเลือก..."

ตอนนั้นเองประตูห้องถูกเปิดออก ชัดจังหวะบทสนทนาที่กำลังจะร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ

"เอ่อ...ท่านประธานอันดับ"

มาสุนเยียมหน้าเข้ามา ประธานอันดับเมื่อเห็นเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ ผู้จัดการก็ยกสองแขนขึ้น ตรงเข้าไปหาทันที

"เขาอยู่นี่ไง! เด็กหนุ่มผู้มีความสามารถในการร้องเพลงที่ไม่เหมือนใคร แม้แต่นายเองยังเทียบไม่ได้ เสียงของเขาเหมือนเสียงสวรรค์! วอลซ์ ออฟ เฮฟเว่น! โกมินัม!"

มินยอที่เพิ่งเดินเข้าห้องมาหยุดชะงัก ผ้าพันคอสีแดงปลิวสะบัดมาตรงหน้า ประธานอันดับเจ้าของผ้าพันคอสีแสบปรี่เข้าหาแล้วดึงเธอเข้ามาออกอย่างรวดเร็ว

"ใช่แล้ว! เขานี่แหละ! สมบัติที่ฉันเลือก โกมินัม! เสียงอันบีลีฟเอเบิล มิราเคิล เซอร์ไพรส์!"

มีแต่มินยอเท่านั้นที่อึ้งและตกตะลึงกับท่าทางและคำพูดเวอร์ๆ ของประธานอันดับ ขณะที่มาสุนและผู้ชายอีกคนดูจะชินเสียแล้ว

"ฮ่าๆ คงตื่นตื่นสินะ อ่านสำเนาสัญญาแล้วใช่ไหม เข้า เซ็นชื่อเสียสิ"

มินยอหุบปากก้าขึ้นมา กลืนน้ำลายอย่างฝืดคอก มาสุนจ้องเธอด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความอ่อนหวาน

ความฝันของพี่! เพื่อความฝันของพี่ชายฝาแฝดเพียงคนเดียวของเรา!

มินยอออกแรงจับปากกาพลาจาท่องประโยคนั้นซ้ำๆ อยู่ในใจ

โก.มี.นัม ตัวอักษรสามพยางค์ที่ถูกเขียนลงไปกลายเป็นแรงขับเคลื่อนชีวิตของคนสามคน...มีนัม มาฮุน และมินยอที่ไม่อาจรู้ได้เลยว่าจะเป็นไปในทิศทางใด

"ตีมาก! จากนั้นไปโกมีนัมคือสมาชิกคนที่สี่ของเอเอ็นเจ! นี่คือการหมายของพระเจ้า ก็อด ออฟ...ออฟ...ไฉ่ มายก็อด จีซัด ไครส์ท ซูเปอร์สตาร์ โอเค!"

ประธานอันยกสองแขนขึ้นชูสูงอย่างดีใจสุดขีด แสร้งทำเป็นไม่รับรู้ถึงสีหน้าของแทคยองที่อยู่ข้างหลัง

มาฮุนเดินมาตบไหล่มินยอที่เซ็นสัญญาเสร็จแล้วพร้อมกับกระซิบว่า

"เพื่อความฝันของมีนัม"

"คะ เพื่อพี่ชาย ว่าแต่ทำไมคุณคนนั้นเขาต้องพูดภาษาอังกฤษแปลกๆ อยู่ตลอดเวลาด้วยล่ะคะ" เธอกระซิบถามกลับไป

"สมัยเป็นนักร้องดังเขาเคยไปตีตลาดที่อเมริกา แต่เพราะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ความเลยไปไม่ถึงฝั่งฝันนะ สงสัยมันคงเป็นอาการที่หลงเหลือจากตอนนั้นมั้ง เหมือนผลข้างเคียงจากโรคใจ"

อา...อย่างนี้ี่เอง มินยอแตะมือเป็นรูปไม้กางเขน สวดมนต์เพื่อประธานอัน ตอนที่กำลังเอามือลงแทคยองก็ค่อยๆ เดินมาตรงหน้าเธอซ้ำๆ ชายหนุ่มผมสีเข้มจ้องหน้าเธอเขม็ง ช่วงเวลาที่สบตากับเขา หัวใจของมินยอแทบจะหยุดเต้น

พระแม่มารี ผู้ชายคนนี้อย่างกับเทวดาเลยคะ งดงามเหมือนเทวดาจริงๆ มินยอนึกถึงท่านเดวิดที่อยู่ในส่วนที่โบสถ์

ชายหนุ่มรูปงามราวรูปปั้นเดินเข้ามาหาเธอ มินยอจ้องใบหน้าของเขากลับเข้ามาๆ อย่างไม่หลบตา

ขอโทษนะคะท่านเดวิด เหมือนผู้ชายคนนี้จะงดงามกว่าท่านอีก! พระแม่มารี คนผู้นี้เป็นเทวดาจริงๆ ใช่มั้ยคะ!

ชายหนุ่มก้มตัวลงให้พอดีกับความสูงของเธอ และจ้องหน้าเธออย่างพิจารณา

"นายแน่ขนาดนั้นเลยหรือไง"

...พระแม่มาลี ดูคำพูดที่เธอใช้กับคนที่เพิ่งรู้จักกันเป็นครั้งแรกสิคะ
สีหน้าโกรธเคืองของเธอยิ่งทำให้มินยอถึงกับรีบหลบสายตาลง อารมณ์
เหมือนลูกหมาที่ทำอะไรผิดและถูกเจ้าของจับได้ เธอยิ่งดั่งสัญญา
"ถึงสำคัญยิ่งกว่าสัญญาคือฉันต้องแน่ใจ"
"นี่! ฮวังเธอยอง!"

ทุกคนต่างตกตะลึงกับการกระทำที่ไม่คาดคิดของเธอยิ่งๆ ก็เข้ามา
มาจับข้อมือมินยอแล้วลากไป

คนที่กระโดดข้ามโต๊ะทำงานวิ่งตามไปก่อนใครคือประธานอัน
"ทำไมหมอนั่นไม่เคยเห็นฉันเป็นประธานบริษัทเลยนะ!"
ผ้าพันคอสีแดงปลิวไปตามแรงวิ่งของประธานอัน โดยมีมาฮุนวิ่งตามมา
ด้วยขาสั้นๆ

"นะ...นั่น...นั่นไง..."
ที่ที่เธอยองลากมินยอมาก็คือห้องอัดเสียงชั้นใต้ดิน มินยอถูกผลักเข้าไป
ในนั้น เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบชายหนุ่มที่กำลังมองมาที่ตัวเองด้วยใบหน้านอมน้ำ
เยือก! ที่นี้ก็มีเทวดา!

"นายคือโกมินัม?"
เขายิ้มพลางพิจารณาใบหน้าของมินัม
ทุกคนล้วนรู้จักพี่มินัมหรือเนี่ย หรือพวกเขาคือเอเอ็นเจล
แต่แล้วแผ่นหลังของมินยอผู้ซึ่งกำลังก้าวถอยจากการจ้องของชินวูก็ชนเข้า
กับอะไรบางอย่าง

"หมอนี่ตัวเล็กกว่าที่คิดเอาไว้อีกนะว่ามัย"
หันหลังไปมองก็พบชายหนุ่มที่มีดวงตากกลมโตและผมสีทอง
ฮะ! คราวนี้เทวดาผมสีทอง!
มินยอผงะถอยหลัง ชินวูเลยจับไหล่เธอเอาไว้ช่วยประคอง
ก้าวไปข้างหน้าหน้าผากก็ชนหน้าอกเจอร์มี ก้าวถอยหลังก็ชนหน้าอก
ชินวู ตอนนี้มีมินยอรู้สึกที่ตัวเองเหมือนลูกเทนนิสที่เต็งไปมาอยู่ในห้องอัด
แล้วอู๊ๆ เธอยองก็ยื่นโน้ตเพลงพรอดมาตรงหน้า บนหัวกระดาษมีชื่อเขียน
เอาไว้ว่า 'ไม่มีแม่คำพูด'

"ร้องซะ ฉันต้องได้ยินกับหูตัวเองถึงจะตัดสินใจได้ว่าจะยอมรับนายหรือไม่ ถ้านายไม่มีความสามารถที่ทำให้ฉันยอมรับได้ ต่อให้เซ็นสัญญากับท่านประธาน อีกร้อยครั้งฉันก็ไม่รับนายเข้าวงแน่"

น้ำเสียงราบเรียบและเย็นชาของแทคยองทำให้มินยอไม่รู้ว่าเธอสาายตาไป มองตรงไหน ได้แต่ยืนหดตัวท้อไหล่อยู่นั่น

ประธานอันกับมาสูนที่วิ่งตามมาทีหลังพยายามเคาะประตู แต่ไม่มีใครสนใจพวกเขาเลย มินยอมองไปยังชินวูและเจเรมีหวังจะหาคนช่วย แต่พวกเขาก็ได้แต่จ้องเธอนิ่งๆ อยู่แบบนั้น

"ฉันสงสัยในฝีมือของนายที่ท่านประธานชมนักหนา"

"เสียงจะเพราะขนาดไหนเชียว รีบร้องเข้าสิ!"

ท่ามกลางวงล้อมของชายหนุ่มทั้งสาม จากลูกเทนนิสตอนนี้มีนยอรู้สึก ว่าตัวเองหดเหลือแค่ลูกกอล์ฟแล้ว

"มีนัม! คิดถึงความฝันของโกมีนัมเข้าไว้! เรื่องที่มีนัมฝันมาตลอดชีวิต!"

เสียงตะโกนของมาสูนดังเข้ามาจากนอกห้องอัด มีนยอที่เมื่อครู่ยัง ลังเลประสานมือเข้าหากัน

"ว่าไง หรือจะยกเลิก"

แทคยองชูสัญญาของมีนัม สายตาไร้ซึ่งความลังเล ขณะที่กระดาษ สัญญากำลังจะถูกฉีกนั่นเอง